

komandytowo – akcyjnej z siedzibą w Ł., A. W. J. W.
I. G., A. G., J. W., Y. L. -I
P. S., C. Z. A. Z. - Z., D. W. P.
K., G. F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
Z. M. „O” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
i D. I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.
G.

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a oraz art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 7 ust. 1 Dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy z dnia 26 października 1945 r. (Dz. U. Nr 50, poz. 279; Dalej: Dekret) oraz w zw. z art. 28, 155 i 156 § 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775; dalej: k.p.a.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia maja 2009 r., nr , w całości.

UZASADNIENIE

I.

Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich.

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2022 r., sygn. akt KR VI R 32/22, Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 i 2 w zw. z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia maja 2009 r., nr , zmieniającej pkt. 1 i 2 jego decyzji z dnia kwietnia 2009 r., nr a podstawie której ustanowiono prawo użytkowania wieczystego do: udziału wynoszącego 0,7510 części gruntu o pow. 72 m², oznaczonego jako

dz. ew. nr na rzecz E R (do udziału wynoszącego 0,3755) i T G
(do udziału wynoszącego 0,3755) – po 1/2 części niepodzielnie, oraz do udziału wynoszącego
0,7510 części gruntu o pow. 943 m², oznaczonego jako dz. ew. nr na rzecz B R
(do udziału wynoszącego 0,3755) i T G do udziału wynoszącego 0,3755) – po 1/2
części niepodzielnie, tj. do udziałów w gruntach stanowiących ww. działki ewidencyjne, obie
położone w Warszawie przy ul. Nowy Świat 24, w obrębie ewidencyjnym , dla których
Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr
hip nr .

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2022 r. Komisja na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy
z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomiła o wszczęciu postępowania rozpoznawczego właściwe
organy oraz sądy.

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2022 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady
o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia naja 2009 r., nr

Zawiadomieniem z dnia 6 lipca 2022 r. Komisja poinformowała o wszczęciu
postępowania rozpoznawczego strony: Miasto Stołeczne Warszawa, Prokuratora Regionalnego
w Warszawie, M R , następców prawnych T : G M I
spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R , A spółkę z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w W , P P D R
A B E J , H B , M B K
K J K , C O , B O , Z R , A
S – R M F A R , A R ,
J B B B , D K , D K M Z ,
G P , A B , T B , S E spółkę z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w W , A K – W , D
B O F – B A P spółkę komandytowo-akcyjną z
siedzibą w W : (uprzednio A O spółka akcyjna z siedzibą w W),
R S , T M C spółkę z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w B , M B , O K S K
K B , M B , T - T z siedzibą w
B , L N i A spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z
siedzibą w W .

Powyższe postanowienia i zawiadomienie z dnia 6 lipca 2022 r. zostały ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 15 lipca 2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 24 listopada 2022 r. Komisja poinformowała o wszczęciu postępowania rozpoznawczego stroną - A spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytowo – akcyjną z siedzibą w Ł. Zawiadomienie to zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 28 listopada 2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 19 kwietnia 2023 r. Komisja poinformowała o wszczęciu postępowania rozpoznawczego strony: A W J W I G A G , J W , Y L - I , P S , C Z A Z - Z D W , F K G F spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Z: M „O. ” spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S i D I spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. G Zawiadomienie to zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 20 kwietnia 2023 r.

Zawiadomieniem z dnia 24 kwietnia 2023 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 26 kwietnia 2023 r.

W dniu 23 maja 2023 r. Społeczna Rada złożyła opinię w niniejszej sprawie, wnosząc o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia maja 2009 r., nr , w całości.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

1.1. Dawna „N. W nr (hip nr , o pow. 1 369 m², położona była w Warszawie, w Dzielnicy Śródmieście, przy ul. Nowy Świat 24.

1.2. Obecnie w skład ww. nieruchomości hipotecznej wchodzi m.in. niezabudowane działki ewidencyjne nr i , obie z obrębem . Zostały one wydzielone z działki nr

na podstawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2004 r., Nr Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie prowadzi dla nich księgę wieczystą nr Przedmiotowe działki są współwłasnością m.st. Warszawy w udziale wynoszącym 0,751 części oraz Skarbu Państwa w udziale wynoszącym 0,249 części.

1.3. Działka ewidencyjna na powierzchnię 72 m² i położona jest obecnie przy ul. Nowy Świat 24. Nie jest ona obciążona prawami osób trzecich, w tym użytkowaniem wieczystym.

1.4. Z kolei działka ewidencyjna nr na powierzchnię 943 m² i położona jest przy ul. Smolnej. Nie jest ona obciążona prawem użytkowania wieczystego. Jednakże została na niej ustanowiona służebność polegająca na prawie przejazdu i przechodu (drogi koniecznej) na rzecz każdoczesnego użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej stanowiącej zabudowaną działkę ewidencyjną nr z obrębu położoną w Warszawie przy ul. Foksal 15, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr . Nadto zgodnie z treścią księgi wieczystej nr służebność ta przysługuje każdoczesnemu właścicielowi (współwłaścicielowi) budynku zlokalizowanego na ww. nieruchomości gruntowej oraz - na rzecz każdoczesnego użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej stanowiącej zabudowaną działkę ewidencyjną nr z obrębu położoną w Warszawie przy ul. Foksal 13, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr oraz każdoczesnego właściciela (współwłaściciela) budynku zlokalizowanego na ww. nieruchomości gruntowej. Jednocześnie księga wieczysta nr jest obecnie zamknięta, a jej treść przeniesiono do księgi wieczystej nr która jest prowadzona zarówno dla działki nr jak i nr . Zatem aktualnie jedynymi podmiotami uprawnionymi do korzystania ze służebności są współwłaściciele nieruchomości wskazani w tej drugiej księdze wieczystej.

1.5. Obecnie współwłaścicielem nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr jest G F spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W w udziale 164617/838326 części. W pozostałym zakresie posesja ta należy do właścicieli wyodrębnionych na niej lokali. Właścicielami tych lokali są: P P , D R , A B E J , H B , M B , K K , J K C O , B O Z R A S – R , M F A R A R J B , B B D K , D K M Z , G P , A E T B A K

W _____, D _____ B _____ O i F _____ – B _____ R _____ S _____, M _____
 B _____, O _____ K _____ S _____ K _____ K _____ B _____, M _____ B _____ L _____
 N _____ A _____ W _____ J _____ W _____ I _____ G _____, A _____
 G _____ J _____ W _____ Y _____ L _____ I _____ P _____ S _____, O _____ Z _____ A _____
 Z _____ - _____, D _____ W _____, F _____ K _____ M _____ I _____ spółka z ograniczoną
 odpowiedzialnością z siedzibą w R _____ A _____ spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
 z siedzibą w W _____, S _____ E _____ spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
 w W _____, T _____ M _____ C _____ spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
 z siedzibą w B _____, A _____ spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
 w W _____, G _____ F _____ spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
 w W _____, Z _____ M _____ „O _____” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
 w S _____, D _____ I _____ spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
 w C _____ G _____ i T _____ - T _____ z siedzibą w B _____ Zaznaczyć
 należy, że jednym z wyodrębnionych lokali jest mieszkanie nr _____ dla którego prowadzona jest
 księga wieczysta nr _____ Jak wynika z treści tej księgi, właścicielem
 przedmiotowego lokalu jest A _____ O _____ spółka akcyjna z siedzibą w V _____ Jednakże,
 jak wskazują informacje z Krajowego Rejestru Sądowego, w dniu _____ grudnia 2021 r.
 Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Wspólników tej Spółki podjęło uchwałę nr _____,
 zaprotokołowaną przez notariusza R _____ i B _____, Rep. _____ Na jej
 podstawie podmiot ten przekształcił się w A _____ P _____ spółkę komandytowo-akcyjną
 z siedzibą w W _____

2. Właściciele hipoteczni nieruchomości i ich następcy prawni.

2.1. Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia _____ października
 1948 r., Nr _____ tytuł własności „N” _____ W _____ Nr _____ przysługiwał
 S _____ vel S _____ i G _____ vel G _____ małżonkom G _____ w równych częściach
 niepodzielnie, na mocy aktu kupna z dnia _____ grudnia 1932 r., Nr _____

2.2. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia _____
 listopada 2001 r., sygn. akt _____, stwierdzono, że:
 -spadek po S _____ vel S _____ G _____ na mocy ustawy nabyli R _____ W _____ vel V _____
 i I _____ vel S _____ I _____ G _____ o 1/2 części każde z nich, z obciążeniem 1/3 udziału
 spadkowego prawem dożywotniego użytkowania na rzecz G _____ vel G _____ C _____ które
 wygasło w dniu _____ września 1943 r.,

-spadek po G vel G G na mocy ustawy nabyli R W vel V oraz I vel S I G , po 1/2 części każde z nich,
-spadek po M R na mocy testamentu z dnia marca 1979 r. nabyła B
R . z d. L w całości.

2.3. W dniu października 1963 r. Główny Notariusz Sądu Wyższej Instancji w Prowincji Quebec, Okręgu Montreal, sygn. , potwierdził ostatnią wolę i testament oraz kodycył sporządzony przez M. S. C w którym ustanowiła ona swym jedynym spadkobiercą M R .

Orzeczeniem Sądu Wyższej Instancji w Kanadzie w Prowincji Quebec, w Okręgu Montreal z dnia maja 2002 r., sygn. potwierdzono autentyczność ostatniej woli I vel S I G na podstawie której ustanowił on swym jedynym spadkobiercą M. S. C .

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia maja 2007 r., sygn. akt

-uznano za skuteczne na obszarze Polski orzeczenie Sądu Wyższej Instancji w Kanadzie, Prowincji Quebec, Okręgu Montreal, sygn. z dnia maja 2002 r., w sprawie urzędowego potwierdzenia autentyczności ostatniej woli zmarłego I vel S I G z wyłączeniem praw i rozporządzeń do nieruchomości położonych w Polsce,

-uznano za skuteczne na obszarze Polski urzędowe potwierdzenie ostatniej woli i testamentu oraz kodycyłu sporządzonego w dniu października 1963 r. przez M. S. C , wdowę po S I C , potwierdzone w dniu października 1963 r. przez Głównego Notariusza Sądu Wyższej Instancji w Prowincji Quebec w Okręgu Montreal, sygn. , z wyłączeniem praw i rozporządzeń do nieruchomości położonych w Polsce.

2.4. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia września 2000 r., sygn. akt , stwierdzono, że spadek po R W vel V nabył z mocy testamentu sporządzonego lipca 1993 r. w Quebec (Kanada) w całości T G T G zmarł w dniu sierpnia 2010 r.

2.5. E R z d. L zmarła w dniu sierpnia 2002 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia stycznia 2006 r., sygn. akt stwierdzono, że spadek po niej, na podstawie testamentu notarialnego z dnia stopada 1994 r. nabył w całości M R w zakresie praw rzeczowych do nieruchomości położonych w Polsce.

3. Objęcie gruntu i złożenie wniosku dekretowego.

3.1. Objęcie gruntu położonego w Warszawie przy ul. Nowy Świat 24 nastąpiło w dniu kwietnia 1948 r., tj. w dniu ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie. W związku z tym termin do złożenia wniosku dekretowego upłynął w dniu października 1948 r.

3.2. Wniosek dekretowy w stosunku do całej nieruchomości hip nr został złożony w dniu października 1948 r przez P G – pełnomocnika R N vel V

4. Postępowanie dekretowe dotyczące całej nieruchomości hipotecznej.

4.1. Orzeczeniem Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia maja 1955 r., nr odmówiono przyznania S vel S i G vel G małż. G prawa własności czasowej gruntu nieruchomości położonej przy ul. Nowy Świat 24 i stwierdzono, że wszystkie budynki znajdujące się na tym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa. W jego uzasadnieniu wskazano na potrzebę przejęcia znajdujących się na posesji budynków na cele publiczne.

4.2. Powyższe rozstrzygnięcie zostało podtrzymane decyzją Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia lipca 1955 r., nr . W jej uzasadnieniu wskazano, że Ministerstwo nie znalazło uzasadnionych podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

4.3. Decyzją Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast z dnia grudnia 2002 r., nr stwierdzono nieważność rozstrzygnięcia Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia lipca 1955 r. oraz orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia maja 1955 r. W jej uzasadnieniu wskazano, że organy rozpoznające wniosek dekretowy nie dokonały oceny, czy korzystanie z nieruchomości przez jej dotychczasowych właścicieli rzeczywiście nie da się pogodzić z jej przeznaczeniem określonym w obowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego.

4.4. Decyzją Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia marca 2017 r., nr , stwierdzono nieważność ww. rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast z dnia grudnia 2002 r. Uzasadniono to faktem, iż akt ten skierowano do osoby nieżyjącej – B R , która zmarła w dniu sierpnia 2002 r.

4.5. Decyzją Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia marca 2018 r., nr utrzymano w mocy ww. rozstrzygnięcie Ministra Infrastruktury i Budownictwa nr . W jej uzasadnieniu stwierdzono, że organ I

instancji prawidłowo stwierdził nieważność ww. aktu Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast ze względu na skierowanie go w stosunku do osoby zmarłej.

4.6. Skargi na ww. decyzję z dnia marca 2018 r. wniosły w dniu maja 2018 r. C spółka z o.o. z siedzibą w Ł i P spółka z o.o. z siedzibą w Ł następca prawny E. S.A. z siedzibą w Ł

W związku z powyższym, wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia lutego 2019 r., sygn. akt , oddalono przedmiotowe skargi. W jego uzasadnieniu wskazano, że nie można wszcząć postępowania administracyjnego i wydać decyzji w stosunku do osoby zmarłej. Dlatego też Minister Infrastruktury i Budownictwa decyzją z dnia marca 2017 r. prawidłowo stwierdził nieważność rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast z dnia grudnia 2002 r.

Ww. orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie zostało utrzymane w mocy wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia kwietnia 2023 r., sygn. akt .

5. Postępowanie dekretowe dotyczące bezpośrednio działek ewidencyjnych nr i oraz zbycie praw do tych działek.

5.1. Umową z dnia września 2003 r., sporządzoną w formie aktu notarialnego Repertorium przed notariuszem M W , K . Ć działający jako pełnomocnik T G i B R zawarł z E S.A z siedzibą w Ł umowę sprzedaży całości należących do nich udziałów wynoszących po 1/2 części każdy w prawach i roszczeniach o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego m.in. do części gruntu nieruchomości hip nr , a stanowiącej wówczas część działki nr , tj. obecnie do działek nr i za łączną cenę 30 000 USD. Z treści tego aktu wynikało wbrew faktycznemu stanowi rzeczy, że B R żyła w dniu dokonania tej czynności prawnej.

5.2. Decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia kwietnia 2009 r., nr - ustanowiono prawo użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego 0,7510 części gruntu (stanowiącego własność m.st. Warszawy), oznaczonego jako dz. ew. nr na rzecz B R. (do udziału wynoszącego 0,3755) i T G (do udziału wynoszącego 0,3755) - po 1/2 części niepodzielnie (pkt. 1 decyzji),
- ustanowiono prawo użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego 0,7510 części gruntu (stanowiącego własność m.st. Warszawy), oznaczonego jako dz. ew. nr na rzecz B

R (do udziału wynoszącego 0,3755) i T G (do udziału wynoszącego 0,3755)
– po 1/2 części niepodzielnie (pkt. 2 decyzji),
-ustalono z tego tytułu łączny czynsz symboliczny w wysokości 762,27 zł netto (pkt. 3 decyzji).

5.3. W piśmie z dnia maja 2009 r. pełnomocnik B P i T G zwrócił się do m.st. Warszawa o zmianę ww. decyzji za zgodą stron w trybie art. 155 k.p.a., celem uwzględnienia konsekwencji zawarcia umowy z dnia września 2003 r.

Dlatego też decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia maja 2009 r., nr na podstawie art. 155 k.p.a. zmieniono pkt 1 i 2 jego rozstrzygnięcia z dnia kwietnia 2009 r. w ten sposób, że:

-ustanowiono prawo użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego 0,7510 części gruntu (stanowiącego własność m.st. Warszawy), oznaczonego jako dz. ew. nr na rzecz Spółki pod firmą E S.A. z siedzibą w Ł ,

-ustanowiono prawo użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego 0,7510 części gruntu (stanowiącego własność m.st. Warszawy), oznaczonego jako dz. ew. nr na rzecz Spółki pod firmą E S.A. z siedzibą w Ł .

W jej uzasadnieniu powołano się na przedmiotowy wniosek o zmianę decyzji za zgodą stron w trybie art. 155 k.p.a. oraz na fakt zawarcia umowy z dnia września 2003 r. Nadto podkreślono, że przedmiotem działalności, a więc celami statutowymi ww. podmiotu jest m.in. zarządzanie nieruchomościami mieszkalnymi oraz kupno i sprzedaż nieruchomości.

5.4. Wyżej wymienione decyzje Prezydenta m.st. Warszawy z dnia kwietnia 2009 r. i z dnia maja 2009 r. nie zostały dotychczas wykonane.

6. Następstwo prawne po E S.A. z siedzibą w Ł

6.1. Nadzwyczajne walne zgromadzenie S.A. z siedzibą w Ł w dniu września 2017 r. podjęło uchwałę nr , zaprotokołowaną przez notariusza A S Repertorium . Na jej podstawie przekształcono ten podmiot w P i spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w Ł .

6.2. W dniu marca 2018 r. wspólnicy P spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w Ł podjęli uchwałę nr zaprotokołowaną przez notariusza K K Repertorium . Na jej podstawie doszło do rozwiązania i zakończenia działalności tego podmiotu bez przeprowadzania likwidacji. Nadto w uchwale tej stwierdzono, że P spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł będzie sukcesorem całego majątku

rozwiązanej Spółki, tj. jej następcą prawnym i procesowym w zakresie wszystkich praw oraz obowiązków aktualnych oraz przyszłych.

6.3. W dniu października 2019 r. nadzwyczajne zgromadzenie wspólników P spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł podjęło uchwałę nr zaprotokołowaną przez notariusza K i I Repertorium . Na jej podstawie przekształcono ten podmiot w C — spółkę komandytowo – akcyjną z siedzibą w Ł .

6.4. W dniu lutego 2021 r. nadzwyczajne walne zgromadzenie akcjonariuszy C spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w ł podjęło uchwałę nr zaprotokołowaną przez notariusza K K , Repertorium . Na jej podstawie zmieniono dotychczasową firmę tego podmiotu na: A Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytowo – akcyjną z siedzibą w Ł .

7. Sprzeciw Prokuratora.

7.1. Prokurator del. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie pismem z dnia sierpnia 2017 r., sygn. akt , wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sprzeciw od decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia maja 2009 r., nr , zwracając się o stwierdzenie jej nieważności.

7.2. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił rażące naruszenie art. 155 k.p.a. polegające na tym, że Prezydent m.st. Warszawa, wydając w tym trybie decyzję zmieniającą pierwotną, ostateczną decyzję Prezydenta m.st. Warszawa z dnia kwietnia 2009 r., nr poprzez orzeczenie o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego na rzecz E S.A. z siedzibą w Ł v miejsce poprzednich beneficjentów - E R i T C dokonał niedopuszczalnej zmiany podmiotów tej decyzji administracyjnej, a nadto zmienił w trybie art. 155 k.p.a. decyzję dotkniętą wadami nieważności (art. 156 § 1 pkt 2 i 4 k.p.a.), polegającymi na skierowaniu jej do osoby nieżyjącej – B R i oraz osoby niebędącej stroną w sprawie – T . G i także dokonał w tym trybie zmiany decyzji, przy wydaniu której nie posiadał żadnego luzu decyzyjnego, gdyż bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa materialnego zobowiązywały go, przy ustaleniu istnienia wymaganych przesłanek, do wydania decyzji o określonej treści, co stanowi przesłankę stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

8. Zgromadzony materiał dowodowy.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie: akt sprawy o sygn. KR VI R 32/22 (3 tomy), akt udostępnionych przez Urząd m.st. Warszawy dot. nieruchomości przy ul.

Nowy Świat 24 (5 tomów), akt przekazanych przez Ministerstwo Finansów dot. indemnizacji (6 tomów), akt przekazanych przez Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa dot. nieruchomości przy ul. Nowy Świat 24 (4 tomy), akt przekazanych przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie dot. nieruchomości przy ul. Nowy Świat 24 (18 tomów), poświadczonych za zgodność kopii akt KW nr: (1 tom) i (3 tomy), poświadczonych za zgodność kopii akt hip. nr 1293 (4 tomy), akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sygn.: (5 tomów), akt Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie sygn.: (1 tom) i (1 tom), poświadczonych za zgodność kopii akt Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. (1 tom), poświadczonych za zgodność kopii akt Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi sygn. (1 tom) oraz poświadczonych za zgodność kopii akt rejestrowych: E S.A. z siedzibą w Ł. (9 tomów), P spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w Ł. (1 tom), P spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. (1 tom) i A Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w Ł. (1 tom).

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Rażąco naruszenie art. 7 ust. 1 Dekretu w zw. z art. 28 k.p.a.

1.1. Przepisem definiującym pojęcie strony postępowania administracyjnego, w tym również strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów Dekretu jest art. 28 k.p.a. Zgodnie z jego treścią stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

1.2. Jak przyjęto w orzecznictwie, pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wyprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z dnia 19 stycznia 1995 r., I SA 1326/93). W przypadku spraw dekretowych tego rodzaju regulacją jest art. 7 ust. 1 Dekretu. Stosownie do jego treści: dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie - użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę

zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

1.3. Art. 28 k.p.a. nie wypowiada się przy tym wprost na temat skutków różnego rodzaju zdarzeń o charakterze cywilnoprawnym, w tym skutków umów na możliwość przypisania danemu podmiotowi statutu strony postępowania administracyjnego. W kwestii tej wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 30 czerwca 2022 r., I OPS 1/22, w ocenie Komisji ostatecznie rozstrzygając niniejsze zagadnienie. W orzeczeniu wskazano, że „W przestrzeni prawa administracyjnego (...), normy prawne mają charakter bezwzględnie wiążący. Stosunki administracyjnoprawne mają natomiast charakter jednostronny ściśle powiązany z władczymi kompetencjami organów administrujących. W konsekwencji nie może być tu mowy o swobodzie podejmowania czynności prawnych na wzór swobody właściwej prawu prywatnemu. Konsekwencją bezwzględnego wiązania norm prawa administracyjnego jest to, że żadna ze stron stosunku administracyjnoprawnego nie może nigdy modyfikować ani tym bardziej wyłączać normy tego prawa i zachowywać się nawet niesprzecznie z tą normą, ale w sposób ustalony przez samą tę stronę. Strona, jaką jest podmiot usytuowany na zewnątrz systemu administracji publicznej, nie może sama ustalać treści i sposobu swojego zachowania, a powinna się w całości podporządkować prawu (...). Aksjologia prawa administracyjnego potwierdza (...), że źródłem sytuacji prawnych w prawie administracyjnym mogą być wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny. (...) Skutki czynności prawnej dokonanej przez podmioty prawa cywilnego samoistnie nie stanowią źródła interesu prawnego w przestrzeni prawa administracyjnego. Jeśli ustawodawca widzi potrzebę ścisłego związania w przestrzeni prawa administracyjnego sytuacji prawnej określonego podmiotu z aktami i czynnościami z zakresu prawa cywilnego, to ustanawia odrębną normę prawną, w której treści bezpośrednio nawiązuje do tych aktów lub czynności”. W konsekwencji powyższego Naczelny Sąd Administracyjny wywodził, że „z samej umowy przelewu, ujętej w art. 509 k.c., której przedmiotem jest wierzytelność odszkodowawcza za odjęcie prawa własności nieruchomości w wyniku zdarzenia lub aktu ze sfery prawa publicznego, nabywcy tej wierzytelności w sprawie o ustalenie odszkodowania, o którym mowa w art. 128 ust. 1 u.g.n., nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Dla uzyskania przymiotu strony, w rozumieniu art. 28 k.p.a., konieczne jest istnienie normy prawa materialnego, która łączyłaby z faktem zawarcia umowy przelewu wierzytelności skutek w postaci przypisania nabywcy wierzytelności interesu prawnego”.

1.4. W orzecznictwie wskazywano również, że nie można wywieść interesu prawnego ze skutków: umowy o wykonanie robót budowlanych związanych z realizacją decyzji o pozwoleniu na budowę (por. wyrok NSA z dnia 25 lutego 1999 r., IV SA 345/97), umowy najmu lokalu mieszkalnego (por. wyrok NSA z dnia 20 września 2006 r., II OSK 837/05) lub innego tytułu obligacyjnego do nieruchomości (por. wyrok NSA z dnia 25 lutego 1999 r., IV SA 345/97). Podkreślono również, że interes prawny charakteryzuje się bezpośredniością, tzn. że jeżeli sprawa dotyczy dwóch lub więcej podmiotów, to interes prawny mają tylko te z nich, których sytuacja prawna wynika wprost z normy prawa materialnego, a nie powstaje za pośrednictwem drugiego podmiotu (por. wyrok NSA z dnia 19 marca 2002 r., IV SA 1132/00 i z dnia 2 kwietnia 2009 r., I OSK 518/08). Naddo w doktrynie stwierdzono, że podstawę interesu prawnego na gruncie prawa administracyjnego nie mogą stanowić: roszczenia cywilnoprawne, statuty, regulaminy, przepisy wewnętrzne i korporacyjne (por. P. Gołaszewski, w: R. Hauser, M. Wierzbowski (red.), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017, s. 221).

1.5. Wyżej opisane poglądy nie znalazły jednak swego odzwierciedlenia przy rozstrzyganiu wniosków o przyznanie prawa użytkowania wieczystego w stosunku do gruntów warszawskich. Przyjęto bowiem, że w omawianym zakresie nie występują jakiegokolwiek ograniczenia, a więc prawa przyznane przez Dekret mogą być zbywane jak typowe roszczenia cywilnoprawne o charakterze majątkowym. W rezultacie tego pojawił się proceder określany kolokwialnie jako „handel roszczeniami”. Polegał on na nabywaniu od osób wskazanych w art. 7 ust. 1 Dekretu praw do żądania ustanowienia prawa użytkowania wieczystego, które następnie były realizowane przez Prezydenta m.st. Warszawy w toku tzw. repywatyzacji warszawskiej. Prezydent uznawał bowiem nabywców tego rodzaju „roszczeń” za strony postępowania dekretowego w rozumieniu art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 Dekretu, tj. za następców prawnych dotychczasowych właścicieli gruntu. Warto przy tym podkreślić, że zbywanie omawianych praw odbywało się częstokroć w niejasnych okolicznościach, w szczególności za cenę znacznie niższą niż ich wartość rynkowa i przy wykorzystaniu trudnej sytuacji materialnej lub życiowej właścicieli hipotecznych albo ich spadkobierców. W efekcie tego wydawano liczne decyzje zwrotowe na rzecz podmiotów, które nie były bezpośrednio pokrzywdzone nacjonalizacją gruntów warszawskich. Jednocześnie proces ten wiązał się z dodatkowymi negatywnymi konsekwencjami społecznymi i ekonomicznymi. Z jednej bowiem strony doszło do znacznego uszczuplenia mienia publicznego pozostającego w dyspozycji Skarbu Państwa i m.st. Warszawa, w szczególności do zmniejszenia liczby posiadanych lokali socjalnych. Z drugiej zaś strony, omawiany proceder często prowadził do: nadmiernych podwyżek czynszów

lokatorskich w reprivatyzowanych nieruchomościach, eksmisji lokatorów, a nawet stosowania w stosunku do nich aktów przemocy. Nie jest więc zaskakującym fakt, iż uznawanie praw wynikających z art. 7 ust. 1 Dekretu za rodzaj roszczeń cywilnoprawnych spotykał się z surową krytyką, zwłaszcza ze strony organizacji społecznych broniących praw lokatorów.

1.6. Respektowanie przez Prezydenta m.st. Warszawy praktyki „handlu” uprawnieniami wynikającymi z Dekretu nie spotkało się jednak z aprobatą Naczelnego Sądu Administracyjnego. W wyrokach z dnia 29 sierpnia 2022 r. I OSK 2034/20 i I OSK 2875/20 wskazano bowiem, że „Przepisy dekretu warszawskiego nie normują (...) skutków prawnych nabycia praw określonych w tym dekrete przez osoby, które zawarły takie umowy (*dopisek: umowy nabycia udziałów w prawach i roszczeniach wynikających z art. 7 ust. 1 Dekretu*). Przedmiotem tych umów nie jest bowiem prawo własności gruntu nieruchomości warszawskiej, skoro według art. 1 powołanego dekretu, wszelkie grunty na obszarze m.st. Warszawy przeszły na własność gminy m.st. Warszawy (...). Skutki prawne wspomnianych wyżej umów w sferze podmiotowej dla wydania decyzji na podstawie dekretu warszawskiego o przyznaniu praw określonych w tym dekrete należy zatem ocenić przez pryzmat przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, tj. przez pryzmat art. 28, w którym przymiot strony postępowania administracyjnego został oparty przez ustawodawcę na przysługiwaniu interesu prawnego lub obowiązku, którego dotyczy to postępowanie. Należy przy tym odróżnić skutki prawne czynności cywilnoprawnej od podmiotowości w prawie administracyjnym. Nie zawsze bowiem skutki czynności cywilnoprawnej powodują powstanie praw podmiotowych w sferze prawa administracyjnego. Dzieje się tak tylko wtedy, gdy ustawodawca wyraźnie to unormował (...). Stosunki administracyjnoprawne mają przy tym charakter jednostronny ściśle związany z władczymi kompetencjami organów sprawujących administrację, co w konsekwencji wyklucza swobodę dokonywania czynności prawnych na wzór swobody właściwej prawu cywilnemu. Wyklucza to także możliwość modyfikowania przez strony stosunku administracyjnoprawnego norm kształtujących treść tego stosunku (...). W stosunku administracyjnoprawnym żadna z jego stron nie może więc nie tylko modyfikować norm prawnych kształtujących ten stosunek, ale tym bardziej nie może ich wyłączać lub uzależniać ich stosowania od własnej woli. Kształt i skutki prawne stosowania norm prawa administracyjnego nie zależą także od zgodnej woli stron i adresatów tych norm (...). Strony umowy cywilnoprawnej nie mogą oczekiwać, że swoboda zawierania umów i wyrażania w nich swojej woli w sferze prawa cywilnego wywoła takie same skutki prawne w sferze prawa administracyjnego. Prawo administracyjne nie poddaje się bowiem takiej samej modyfikacji w zakresie norm materialnoprawnych, jakim może być poddawane prawo cywilne (...). Źródłem

interesu prawnego w prawie administracyjnym nie mogą być zatem różnego rodzaju zdarzenia prawne mieszczące się w sferze stosowania prawa, w konsekwencji czego nie można go wywieść (...) ze skutków czynności prawnych prawa cywilnego, (...) szczególnie w postaci umowy zobowiązaniowej. W przeciwnym razie, bezwzględnie wiążąca norma materialna prawa administracyjnego i jej stosowanie byłoby kształtowane wolą stron (...), co jest nie do pogodzenia z charakterem stosunku administracyjnoprawnego (...). Źródłem sytuacji prawnych w prawie administracyjnym mogą być zatem wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny”.

1.7. Przedstawiwszy powyższe, Naczelny Sąd Administracyjny wywodził, że „przepisy dekretu warszawskiego nie kreują normy materialnoprawnej przypisującej stronom umowy nabycia praw i roszczeń interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym prowadzonym na podstawie tego dekretu w celu przyznania praw określonych w tym dekrete. Takiej normy materialnoprawnej, mającej zastosowanie do dekretu warszawskiego, nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Sama bowiem podstawa cywilnoprawna zawarcia takiej umowy - w kontekście przedstawionej powyżej analizy - nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Umowa taka nie może bowiem modyfikować ustawowo określonego podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrete warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy. Przedmiot omawianej umowy nie mieści się również w wartościach chronionych dekretem warszawskim i w celu, któremu ten dekret służył. Skoro bowiem ustawodawca zadeklarował w dekrete zrekompensowanie właścicielom gruntów warszawskich pozbawienie ich prawa własności przyznaniem praw określonych w powołanym dekrete, to podmioty tego uprawnienia nie mogą w wyniku własnej woli zmienić woli prawodawcy i wskazać innego adresata tego uprawnienia”. W rezultacie Sąd ten stwierdził, że „Uznanie tych umów za skuteczną podstawę, w rozumieniu prawa administracyjnego, do przyznania praw powołaną decyzją osobom wskazanym w tych umowach, jako nabywcom praw i roszczeń, stanowiło zatem rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego, określającego podmiotowy zakres przyznania prawa do gruntu nieruchomości warszawskiej, co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. także w powiązaniu z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.”.

Analogiczne stanowisko Naczelny Sąd Administracyjny zajął w orzeczeniach z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn. akt I OSK 707/20 i I OSK 1717/20 oraz z dnia 7 lutego 2023 r. sygn. akt I OSK 1180/21 oraz I OSK 1363/21.

1.8. W dalszej kolejności Komisja pragnie zwrócić uwagę na orzeczenie tego Sądu z dnia 6 października 2022 r., sygn. akt I OSK 999/21. Wskazano w nim, że brak spełnienia (...) przesłanek przysługiwania interesu prawnego, o którym mowa w art. 28 k.p.a., konsekwentnie wyklucza zastosowanie także art. 30 § 4 k.p.a. Przepis ten znajduje bowiem zastosowanie tylko wobec tych osób, którym można przypisać przysługiwanie interesu prawnego lub obowiązku w sposób wynikający z art. 28 k.p.a. Przepis art. 30 § 4 k.p.a. nie stanowi bowiem odrębnej, konkurencyjnej wobec art. 28 k.p.a., podstawy prawnej definiującej przymiot strony w postępowaniu administracyjnym, lecz jest pochodną powołanego art. 28 k.p.a. Omawiany art. 30 § 4 k.p.a. stanowi, że w sprawach dotyczących praw zbywalnych lub dziedzicznych w razie zbycia prawa lub śmierci strony w toku postępowania na miejsce dotychczasowej strony wstępują jej następcy prawni. W cytowanym przepisie ustawodawca wprost odwołał się do pojęcia strony, którego art. 30 § 4 k.p.a. nie definiuje ze względu na jego zdefiniowane w art. 28 k.p.a. Z tego względu w art. 30 § 4 k.p.a. ustawodawca wskazał na prawo, z którego wynika interes prawny w procedurze administracyjnej. Chodzi więc o takie prawo, z którym ustawodawca związał w istniejącej normie prawa administracyjnego jej oddziaływanie na to prawo. W Dekrecie (...) przyznanie określonych w nim praw nastąpiło na rzecz dotychczasowego właściciela nieruchomości, stąd prawem w rozumieniu art. 30 § 4 k.p.a. jest źródło uprawnienia do uzyskania praw określonych w art. 7 ust. 1 powołanego Dekretu, tj. własność gruntu, która byłemu właścicielowi nie przysługuje już od dnia wejścia w życie tego Dekretu, dlatego własność ta nie może być przedmiotem zbycia przez byłego właściciela gruntu warszawskiego. Ponadto, w art. 30 § 4 k.p.a. ustawodawca wskazał na następstwo prawne wynikające ze zbycia praw zbywalnych. Tymczasem, w art. 7 ust. 1 Dekretu (...) ustawodawca wyraźnie wskazał na przyznanie określonych praw dotychczasowemu właścicielowi nieruchomości warszawskiej, które ma dopiero nastąpić stosownym rozstrzygnięciem ze sfery prawa administracyjnego. Przed wydaniem tego rozstrzygnięcia prawa wymienione w Dekrecie (...) jeszcze nie istnieją, dlatego nie są objęte art. 30 § 4 k.p.a. Przed wydaniem wspomnianego rozstrzygnięcia administracyjnego na podstawie art. 7 ust. 1 Dekretu (...) istnieje jedynie uprawnienie ukształtowane podmiotowo powołanym przepisem do tego, aby dopiero właściwy organ administracji przyznał uprawnionej osobie określone prawo.

1.9. Analizując wyżej opisane wyroki, Komisja doszła do przekonania, iż przedstawione w nich wywody są stanowcze, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne. Korespondują one z

dotychczasowym ogólnym dorobkiem doktryny i orzecznictwa, co potwierdza chociażby odwołanie się do przywołanej już uchwały z dnia 30 czerwca 2022 r., I OPS 1/22. Znajdują swe potwierdzenie w literalnej wykładni art. 7 Dekretu wprost wskazującej, że osobą, na rzecz której można ustanowić prawo użytkowania wieczystego, jest wyłącznie uprzedni właściciel gruntu. Są również zgodne z celem tej regulacji w postaci potrzeby wynagrodzenia uprawnionemu, nie zaś osobie trzeciej, negatywnych skutków nacjonalizacji należącej do niego nieruchomości warszawskiej. Nadto zawarte w tych orzeczeniach wywody odpowiadają charakterowi Dekretu. W doktrynie i w orzecznictwie powszechnie się bowiem wskazuje, że jest on aktem prawnym z zakresu prawa publicznego. Logicznym, a wręcz dorozumianym jest więc przyjęcie, że jego art. 7 kreuje prawo podmiotowe o charakterze administracyjnoprawnym, nie zaś roszczenie cywilnoprawne typowe dla aktu prawnego z zakresu prawa prywatnego.

1.10. Wyrażony w nich tok rozumowania nie pozostaje również w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), ochrony mienia (art. 64 Konstytucji) i praw słusznie nabytych. Reguły te nie chronią bowiem przypadków, gdy osoba domaga się wobec organów państwowych realizacji korzyści majątkowej, którą uzyskała w sposób sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym, a często również w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego. Co jednak najistotniejsze, wychodzą one naprzeciw oczekiwaniom osób pokrzywdzonych procesem reprivatyzacyjnym oraz tworzą przeszkodę do dalszego „handlu roszczeniami” i uszczuplenia mienia publicznego. Z tych też powodów, Komisja w pełni podziela wyrażone w nich stanowisko.

1.11. Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że umową z dnia września 2003 r. K (ziający jako pełnomocnik T C i B R , zawarł z E S.A. z siedzibą w Ł umowę sprzedaży m.in. całości należących do nich udziałów w prawach i roszczeniach o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do działek ew. nr i . W oparciu o tę czynność prawną Prezydent m.st. Warszawa niesłusznie uznał z E S.A. z siedzibą w Ł (obecnie: A spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytowo – akcyjną z siedzibą w Ł) za następcę prawnego właścicieli hipotecznych, a więc za stronę postępowania dekretowego, pomimo że nie posiadała ona w tym zakresie interesu prawnego. W rezultacie tego decyzją z dnia naja 2009 r., nr , zmienił własne rozstrzygnięcie z dnia kwietnia 2009 r., nr ustanawiając na rzecz Spółki prawo użytkowania wieczystego. Tego rodzaju stan rzeczy wskazywał zaś jednoznacznie, że w niniejszej sprawie doszło do

rażącego naruszenia art. 7 ust. 1 Dekretu w zw. z art. 28 k.p.a., co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

1.12. Nadto Komisja nie może zignorować oczywistego faktu, iż B R zmarła w dniu sierpnia 2002 r., a okoliczność tę potwierdza wystawiony przez władze kanadyjskie akt zgon wraz z jego tłumaczeniem (teczka nr 1 akt własnościowych, k. 6-8 kopii akt Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, sygn. akt). Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia stycznia 2006 r., sygn. akt stwierdzono zaś, że spadek po niej nabył M R . Jednocześnie spadek otwiera się z chwilą śmierci spadkodawcy, natomiast w myśl art. 925 k.c. spadkobierca nabywa spadek z chwilą otwarcia spadku. Postanowienie sądu powszechnego wywołuje skutek ex tunc, bowiem nabycie spadku następuje z mocy samego prawa z chwilą śmierci spadkodawcy, a postanowienie sądu o stwierdzeniu nabycia spadku jedynie okoliczność tę potwierdza (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 lutego 2020 r., I OSK 1794/18).

1.13. Tymczasem umowa zbycia praw do przedmiotowych działek została zawarta w dniu września 2003 r. Jeżeli zaś nawet przyjąć, że możliwym było zbycie roszczeń dekretowych – czego Komisja nie czyni, to stwierdzić należy, że jedną ze stron tej czynności prawnej winien być M R któremu prawa te natenczas przysługiwały. Jeżeli zaś w treści tej umowy jako jej stronę wskazano podmiot wówczas nieżyjący, to przyjąć należało, że niewątpliwie nie doszło w omawianym zakresie do przejścia roszczeń dekretowych przysługujących B R na E S.A. z siedzibą w Ł – czynność prawna odniosła skutek wyłącznie w stosunku do praw przysługujących T G Tym samym decyzja z dnia maja 2009 r. została skierowana do podmiotu niebędącego stroną (art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.), w zakresie w jakim w miejsce użytkownika wieczystego przysługującego pierwotnej beneficjentce wpisano prawo tego rodzaju na rzecz Spółki.

2. Rażące naruszenie art. 155 k.p.a. poprzez jego zastosowanie do obarczonej kwalifikowanymi wadami prawnymi decyzji z dnia kwietnia 2009 r., nr

2.1. Zgodnie z art. 155 k.p.a. decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony; przepis art. 154 § 2 stosuje się odpowiednio.

2.2. Na podstawie art. 155 k.p.a. mogą być zmieniane decyzje wadliwe (z wyjątkiem decyzji dotkniętych kwalifikowanymi wadami uzasadniającymi czy to wznowienie postępowania, czy to stwierdzenie nieważności decyzji), a także decyzje, które w żaden sposób nie naruszają prawa (por. wyrok NSA z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt II OSK 202/21). Uchylenie lub zmiana decyzji ostatecznych w oparciu o przepis art. 155 k.p.a., nie może dotyczyć wszystkich decyzji. W tym trybie nie mogą być uchylane lub zmieniane decyzje wadliwe, które powinny być zweryfikowane w drodze innych postępowań nadzwyczajnych np. art. 145, 156 k.p.a., gdyż pomiędzy tymi postępowaniami nie ma konkurencyjności (por. wyrok NSA z dnia 24 marca 1998 r., sygn. akt I SA 1087/97; wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 grudnia 2021 r., sygn. akt VII SA/Wa 1991/21).

2.3. W tym miejscu należy zauważyć, że w niniejszej sprawie pierwszymi rozstrzygnięciami merytorycznymi były wyżej już opisane: orzeczenie Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia maja 1955 r. oraz decyzja Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia lipca 1955 r. Ich nieważność została następnie stwierdzona rozstrzygnięciem Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast z dnia grudnia 2002 r. Tego rodzaju stan rzeczy pozwolił zaś Prezydentowi m.st. Warszawa m.in. na wydanie aktu administracyjnego z dnia kwietnia 2009 r., nr zmienionego następnie decyzją z dnia maja 2009 r., nr . Jednakże rozstrzygnięciami: Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia marca 2017 r. oraz Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia marca 2018 r. stwierdzono nieważność aktu Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast z dnia grudnia 2002 r. Nadto wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia lutego 2019 r. oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia kwietnia 2023 r. decyzje obu Ministrów zostały utrzymane w mocy. Tego rodzaju stan rzeczy musiał zaś w opinii Komisji skutkować przyjęciem, że w istocie nie doszło do wyeliminowania z obrotu prawnego ww. aktów Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie i Ministerstwa Gospodarki Komunalnej. Jednocześnie pomiędzy nimi a rozstrzygnięciem Prezydenta m.st. Warszawa z dnia kwietnia 2009 r. zachodzi tożsamość podmiotowa i przedmiotowa sprawy. W tym zaś stanie rzeczy przyjąć należało, że decyzja ta dotknięta jest wadą przewidzianą przez art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. (powaga rzeczy osądzonej), co zostanie szerzej omówione w orzeczeniu Komisji wydanym w sprawie o sygn. akt KR VI R 31/22.

2.4. W dalszej kolejności należy zaznaczyć, że akt z dnia kwietnia 2009 r. został wydany po śmierci B R , do czego doszło, jak już wcześniej wskazano, w dniu sierpnia 2002 r. Tym samym został on skierowany do osoby zmarłej, co winno skutkować

uznaniem go za dotknięty również wadą nieważności przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., a więc za wydany z rażącym naruszeniem prawa. Również to zagadnienie zostanie szerzej omówione w decyzji wydanej przez Komisję w sprawie sygn. akt KR VI R 31/22.

W konsekwencji Komisja stwierdza, że rozstrzygnięcie z dnia kwietnia 2009 r. jest nieważne w całości.

2.5. Powyższe ma przy tym istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy. Jeżeli bowiem ww. decyzja dotknięta jest kwalifikowanymi wadami prawnymi, to niewątpliwie nie zachodziły przesłanki do jej zmiany na podstawie art. 155 k.p.a. Odwołanie się zaś przez Prezydenta m.st. Warszawy do tej regulacji w omówionym zakresie i wydanie aktu administracyjnego z dnia maja 2009 r., nr , świadczy jednoznacznie o rażącym naruszeniu art. 155 k.p.a. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i 3 k.p.a.

3. Rażące naruszenie art. 155 k.p.a. ze względu na charakter decyzji reprzywatyzacyjnej i dokonanie zmiany podmiotowej.

3.1. W orzecznictwie zgodnie podkreśla się, że na podstawie art. 154 lub art. 155 k.p.a. nie mogą być uchylane lub zmieniane tzw. decyzje związane, przy wydaniu których przepisy prawa nie pozwalają organom na swobodne uznanie. Tę okoliczność, tj. czy decyzja mająca być zmieniona w trybie art. 154 lub art. 155 k.p.a. jest decyzją swobodną, czy związaną, organ powinien zbadać w pierwszej kolejności. W sprawach, w których przy rozpoznawaniu sprawy brak jest tzw. uznania administracyjnego, wzruszenie decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. nie jest również możliwe (por. wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2008 r., sygn. akt II OSK 195/08, Legalis). Okoliczności tej w sprawie nie badał Prezydent m.st. Warszawy.

Komisja stwierdza, że akt z dnia kwietnia 2009 r. jest decyzją związaną. Świadczy o tym zarówno przywołany już art. 7 ust. 1 Dekretu, jak i jego ust. 2. Zgodnie bowiem z treścią tej drugiej regulacji gmina uwzględni wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej. Rozpatrując wniosek, organ obowiązany jest bowiem zawsze ustalić, czy zaistniały przesłanki pozytywne oraz przesłanki negatywne do uwzględnienia wniosku, przy czym organ nie może odmówić uwzględnienia wniosku na zasadzie uznania. Organ administracyjny związany jest bowiem treścią norm art. 7 ust. 1 i 2 Dekretu.

Rozstrzygnięcie sprawy dekretowej nie zależy zatem od swobodnego uznania organu administracji publicznej. Organ administracyjny posiada jednak luz decyzyjny (korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania) przy rozstrzyganiu w sprawie wniosku dekretowego. Jak jednak wykazano, luz decyzyjny nie stanowi o uznaniu administracyjnym. Taka kwalifikacja decyzji wydanej na podstawie art. 7 ust. 1 i 2 Dekretu skutkuje tym, że niedopuszczalne było zastosowanie trybu art. 155 k.p.a. do decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 14 kwietnia 2009 r. i wydanie przez niego decyzji z dnia 14 maja 2009 r.

3.2. W art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wskazano, że podstawą wzruszenia decyzji reprivatyzacyjnej jest wydanie jej bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). Jak wskazał WSA w Rzeszowie w wyroku z dnia 8 maja 2014 r., (por. II SA/Rz 194/14, Legalis), naruszenie prawa to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą. Nie ulega zatem wątpliwości, że naruszenie prawa procesowego może przybierać formę „rażącego naruszenia”. Jak zauważa zaś B. Adamiak: „Gradacja wad nie może zostać ograniczona wyłącznie do materialnego prawa administracyjnego. Naruszenie procesowego prawa administracyjnego, jak zostało podkreślone, może mieć różny ciężar, od kwalifikowanego do nieistotnego. Szukając kryterium, na podstawie którego należałoby budować gradację naruszenia przepisów prawa procesowego, nie można zastosować kryterium materialnoprawnego – wpływu ciężaru naruszenia na treść relacji materialnoprawnej. Ciężar naruszenia przepisów prawa procesowego musi być powiązany z istotą procesu, jako zorganizowanego ciągu czynności procesowych organów administracji publicznej. Oznacza to, że wadliwość procesowa jest powiązana z czynnościami procesowymi organu administracji publicznej, co wyłącza w tym zakresie konsekwencje prawne wadliwych czynności procesowych strony. Konsekwencje te są bowiem powiązane z czynnościami procesowymi organów administracji publicznej (B. Adamiak, Gradacja naruszenia prawa procesowego prawa administracyjnego, PiP 2012, nr 3, s. 49-50).

3.3. Brak podstaw do zastosowania przez Prezydenta m.st. Warszawy trybu nadzwyczajnego uregulowanego w art. 155 k.p.a. obligował Komisję do uznania, że weryfikowana decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

3.4. Nadto decyzja administracyjna to - zgodnie z art. 107 § 1 k.p.a. - akt prawny o określonej treści, formie, wywołujący skutki prawne w postaci powstania, zmiany lub wygaśnięcia konkretnego stosunku prawnego. Treścią tego stosunku jest zazwyczaj jakieś uprawnienie lub obowiązek konkretnego podmiotu.

W niniejszej sprawie decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia kwietnia 2009 r. określono krąg osób, które uzyskały prawo użytkowania wieczystego z adekwatnym udziałem w gruncie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Nowy Świat 24 i ul. Smolnej.

3.5. W orzecznictwie przyjmuje się, że w trybie art. 155 k.p.a. nie jest dopuszczalna zmiana strony, nawet za jej wyraźną zgodą, a więc jak już wcześniej wskazano nie jest dopuszczalne – co do zasady – przeniesienie praw i obowiązków nałożonych decyzją na inny podmiot. Pogląd o braku prawnego umocowania organu do zmiany adresatów decyzji administracyjnej w trybie art. 155 k.p.a. Naczelny Sąd Administracyjny wyraził przy tym w wyroku z 22 lutego 1991 r., sygn. IV SA 1377/90, poprzez stwierdzenie, iż w trybie art. 155 k.p.a. nie jest dopuszczalna (nawet przy wyrażeniu zgody) zmiana podmiotu decyzji administracyjnej. Z kolei w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 2043/09, odnośnie art. 155 k.p.a. wskazano, że za utrwalone należy [...] uznać orzecznictwo sądów administracyjnych, zgodnie z którym w trybie wskazanego artykułu k.p.a. nie można dokonać zmiany podmiotu, który nabył określone decyzją prawo. Nowa decyzja nie może zostać skierowana do podmiotu, który nie był adresatem weryfikowanej decyzji - wyrok NSA z 30 sierpnia 1996 r., SA/Wr 2545/95, SIP nr 27292, oraz wyrok NSA z 22 lutego 1991 r., IV SA 1377/90. LexisNexis nr 297593, ONSA 1991, nr 2, poz. 37. Trybu unormowanego w komentowanych przepisach nie można wykorzystywać do przeniesienia obowiązku lub prawa wynikającego ze zmienianej decyzji (por. uzasadnienie uchwały NSA z 14 stycznia 2009 r., II GPS 6/2008, Lexis.pl nr 1985428). (Komentarz do art. 155 kpa P.M. Przybysz).

3.6. Doktryna, jak też ugruntowana praktyka orzecznicza, co znajduje odzwierciedlenie w tezie pierwszej wyroku NSA z 12 kwietnia 2000 r. (por. III SA 1388/99, SIP nr 47229), wskazuje, iż w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 155 organ administracji nie stosuje prawa materialnego. Celem tego postępowania, będącego samodzielnym postępowaniem administracyjnym, jest mianowicie ustalenie, czy zachodzą przesłanki do uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej określonej w art. 155 k.p.a. oraz czy ewentualnemu uchyleciu lub zmianie

nie sprzeciwiają się przepisy szczególne (por. wyrok NSA z 28 kwietnia 2000 r., I SA 819/99, SIP nr 55302; wyrok NSA z 2 czerwca 2000 r., III SA 1854/99, Lexis.pl nr 2342003). Organ administracji orzekający w trybie art. 154 lub 155 k.p.a. przeprowadza kontrolę wydanej decyzji ostatecznej z jednego punktu widzenia, tj. bada, czy za zmianą albo uchynieniem przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony (por. wyrok NSA z 13 sierpnia 1997 r., III SA 854/96, Lexis.pl nr 340085). W żadnym razie nie można w tym trybie rozszerzać zakresu sprawy administracyjnej. Zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. może być dokonana tylko w granicach stanu faktycznego sprawy "pierwotnej", w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony do tej pory (por. Komentarz do art. 155 A. Wróbel).

3.7. Wydając decyzję z dnia maja 2009 r., Prezydent m.st. Warszawy dokonał niedopuszczalnej zmiany podmiotów decyzji – prawo użytkowania wieczystego przyznane pierwotnie: B R i T G przyznał następnie E S.A. z siedzibą w Ł Tym samym doszło nie tylko do opisanego już powyżej rażącego naruszenia art. 7 ust. 1 Dekretu w zw. z art. 28 k.p.a., lecz również art. 155 k.p.a.

4. Rażące naruszenie art. 155 k.p.a. ze względu na wydanie decyzji z dnia maja 2009 r., nr , bez zgody wszystkich stron.

4.1. Artykuł 155 k.p.a. zawiera dwa rodzaje przesłanek - formalne i materialne. Formalne to istnienie decyzji ostatecznej i zgoda stron postępowania, zaś materialne to brak sprzeciwu przepisów szczególnych, wystąpienie interesu społecznego lub słusznego interesu strony. Przesłanki te muszą być spełnione łącznie, aby mogło dojść do zmiany lub uchynienia decyzji, niewystępowanie więc którejkolwiek przesłanki nie może do takiego skutku prowadzić. Przed przystąpieniem do rozważania przesłanek materialnych organ musi najpierw ocenić czy wystąpiły wymogi formalne (por. wyrok NSA z dnia 26 września 2017 r., sygn. I OSK 3036/15, Legalis nr: 1672993; wyrok NSA z dnia 28 kwietnia 2000 r., sygn. I SA 819/99, LEX nr 55302). Nie jest dopuszczalna weryfikacja decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. tylko w oparciu o jedną z przyjętych w tym przepisie przesłanek, tj. istnienie słusznego interesu strony w zmianie lub uchynieniu decyzji ostatecznej (por.: wyrok WSA Gdańsk z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. II SA/Gd 54/17, Legalis nr: 1597285).

4.2. Wyrażenie zgody przez strony jest bezwzględnym warunkiem możliwości zmiany bądź uchynienia decyzji w trybie art. 155 k.p.a. Jeżeli decyzja dotyczyła więcej niż jednej strony, wówczas niezbędne jest uzyskanie zgody wszystkich stron postępowania. Zgoda taka musi zostać wyrażona w sposób wyraźny i jednoznaczny. Jak trafnie stwierdzono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1991 r. (por. sygn. III ARN 32/90, Legalis nr: 27272): zgoda

strony na wzruszenie w całości lub w części decyzji, z której czerpie ona swe prawa, nie może być ani dorozumiana, ani domniemana. Tylko i wyłącznie zgoda udzielona wprost i wyraźnie, przez stosowne oświadczenie złożone organowi administracji państwowej, może stanowić jedną z przesłanek zmiany lub uchylecia ostatecznej decyzji na podstawie art. 155 k.p.a. Stanowisko takie do dziś jest konsekwentnie podtrzymywane w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym m.in. przez Naczelną Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 29 marca 2007 r. (por. sygn. II OSK 547/06, Legalis nr: 172172) stwierdził, że zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. możliwa jest przy spełnieniu wszystkich przesłanek wskazanych w tym przepisie, którego treść musi być interpretowana ściśle, a nie rozszerzająco. Organ administracji nie może więc wydać na podstawie art. 155 k.p.a. decyzji zmieniającej decyzję ostateczną, nie dysponując zgodą wszystkich stron postępowania uczestniczących w postępowaniu zakończonym decyzją ostateczną, w stosunku do której jedna ze stron złożyła wniosek o jej zmianę w trybie art. 155 k.p.a. Zgoda taka, ze względu na swój konstytutywny charakter, musi być jednoznacznie wyrażona. Należy mieć przy tym na uwadze wyrażoną w art. 14 k.p.a. zasadę pisemności. Zgoda ta nie może być domniemana na tej podstawie, że strona ta nie wniosła odwołania od doręczonej jej decyzji zmieniającej. Brak takiej zgody przed wydaniem w trybie art. 155 k.p.a., decyzji zmieniającej decyzję ostateczną czyni taką decyzję dotkniętą wadą kwalifikowaną, wskazaną w art. 156 § 2 k.p.a., z powodu rażącego naruszenia prawa.

4.3. Tymczasem Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję zmieniającą w trybie art. 155 k.p.a. bez wymaganej zgody wszystkich stron postępowania. Wniosek o zastosowanie tej regulacji z dnia 15 maja 2009 r. pochodził bowiem wyłącznie od pełnomocnika T. G. Co prawda, był on również reprezentantem E. R. jednakże osoba ta nie żyła od prawie 7 lat. Tym samym drugą niezbędną zgodę w tym zakresie mógł wyrazić wyłącznie następca prawny beneficjentki, oraz ewentualnie jego pełnomocnik. Tymczasem autor pisma z dnia 15 maja 2009 r. nie występował jako osoba dysponująca pełnomocnictwem pochodzącym od M. i R. Również cały zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazywał na zaistnienie tego rodzaju okoliczności.

4.4. Wobec powyższego stwierdzić należy, że decyzja z dnia 15 maja 2009 r. została wydana bez zgody wszystkich stron, a więc z rażącym naruszeniem art. 155 k.p.a.

5. Strony postępowania.

5.1. Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami

prawa procesowego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, ale również jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10 lutego 2009 r. sygn. akt I OSK 329/08).

5.2. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. wskazać należy, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją są: m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy, M R , następcy prawni T G oraz A spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w Ł . Nadto za strony postępowania uznano podmioty uprawnione do korzystania ze służebności ustanowionej na działce ewidencyjnej nr .

5.3. Z kolei na podstawie art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. za stronę postępowania uznano również Prokuratora Regionalnego w Warszawie.

6. Konkluzja.

6.1. W ocenie Komisji, weryfikowana decyzja reprivatyzacyjna spełnia przesłanki, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 4 oraz art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Decyzją z dnia maja 2009 r. zaaprobowano bowiem konsekwencje niedopuszczalnego obrotu roszczeniami dekretowymi i zmieniono akt administracyjny obarczony kwalifikowanymi wadami prawnymi. Nadto poprzez jej wydanie doszło do rażącego naruszenia art. 155 k.p.a.

6.2. Nadto przedmiotowy akt administracyjny nie wywołał nieodwracalnych skutków prawnych, albowiem nie został dotychczas wykonany. Również upływ okresu 10 lat od dnia doręczenia decyzji nie stanowił przeszkody do stwierdzenia jej nieważności. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach uregulowanych tą ustawą wyłączono bowiem zastosowanie m.in. art. 156 § 2 k.p.a.

6.3. Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie na podstawie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a oraz art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy

z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 7 ust. 1 Dekretu oraz w zw. z art. 28, 155 i 156 § 1 pkt 2 i 3 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta



Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

